

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1406/2021
07.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Гордане Комненић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јелица Бошковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Привредни суд у Чачку, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Краљеву, ради накнаде имовинске штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Чачку Гжрр 6/20 од 01.10.2020. године, у седници већа одржаној дана 07.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Чачку Гжрр 6/20 од 01.10.2020. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Чачку Гжрр 6/20 од 01.10.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку Прр1 79/19 од 18.09.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана је тужена да тужиоцу, на име накнаде имовинске штете због повреде права на суђење у разумном року, исплати износ неисплаћеног потраживања из радног односа чија је висина утврђена Закључком о листи потраживања Трговинског суда у Чачку од 05.09.2005. године (тачка 149) у предмету Ст 7/10 у износу од 110.138,60 динара, са законском затезном каматом од 05.09.2005. године до исплате, који износ ће исплатити Привредни суд у Чачку из буџета Републике Србије у оквиру средстава која су намењена покрићу текућих расхода судова из којих се изузимају расходи за запослене и текућег одржавања објеката и опреме. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 39.000,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Чачку Гжрр 6/20 од 01.10.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке, у односу на досуђену висину накнаде имовинске штете. Ставом другим изреке првостепена пресуда је преиначена у ставу првом изреке у односу на законску затезну камату и у ставу другом изреке, тако што је обавезана тужена да тужиоцу на досуђену накнаду имовинске штете, исплати законску затезну камату од

19.03.2019. године као дана подношења тужбе до исплате, одбијен, као неоснован, захтев тужиоца за исплату законске затезне камате од 05.09.2005. године, као дана доношења Закључка о листи потраживања Трговинског суда у Чачку до 18.03.2019. године и обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 28.500,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке одбијен је, као неоснован, захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби Закона о заштити права на суђење у разумном року, Закона о облигационим односима, Устава Републике Србије и Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, које су наведене у првостепеној и другостепеној пресуди, усвојен је тужбени захтев и обавезана је тужена да тужиоцу накнади имовинску штету изазвану повредом права на суђење у разумном року, у висини неисплаћеног потраживања тужиоца из радног односа, чија је висина утврђена Закључком о листи потраживања Трговинског суда у Чачку од 05.09.2005. године у предмету Ст 7/10. Ово због тога што стечајни поступак отворен 16.09.2004. године над стечајним дужником ДП „Грађевинска оператива“ из Чачка, у којем је тужиоцу признато потраживање из радног односа, није окончан ни након доношења решења Привредног суда у Чачку Р4ст 221/18 од 16.07.2018. године, којим је утврђено да је тужиоцу у стечајном поступку повређено право на суђење у разумном року и наложено поступајућем судији да у року од четири месеца предузме све потребне мере како би се стечајни поступак окончао у најкраћем року.

Нижестепени судови су, на основу утврђеног чињеничног стања, одлуку о основаности тужбеног захтева за накнаду имовинске штете и објективној одговорности тужене за дугове предузећа са већинским друштвеним (државним) капиталом, у односу на које тужиоци имају новчано потраживање из радног односа, донели у складу са судском праксом овог суда, израженом у пресуди Рев 878/2019 од 14.03.2019. године, донетој у истоветном чињенично-правном спору и у складу са правним становиштем израженим у бројним одлукама Европског суда за људска права (Маринковић против Србије дана 22.10.2013. године по представци број 5353/11, Качапор и други против Србије дана 15.01.2008. године по представци број 2269/06, Црнишанин и други против Србије дана 13.01.2009. године по представци број 35835/05 и др.) и одлукама Уставног суда Републике Србије (Уж 7912/2014 од 09.06.2016. године; Уж 7547/2015 од 26.10.2017. године и др.)

Из наведеног разлога нису испуњени услови да се у овој парници прихвати одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној.

Зато је на основу члана 404. ЗПП Врховни касациони суд одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП је прописано да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Чланом 479. став 6. ЗПП прописано је да у поступцима о споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 19.03.2019. године. Првостепена пресуда донета је 18.09.2019. године. Другостепена пресуда донета је 01.10.2020. године, Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде износи 110.138,60 динара.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем је вредност побијаног дела очигледно испод наведеног законског лимита, ревизија тужене није дозвољена, у смислу члана 479. став 6. ЗПП.

Чињеница да је одлука о камати и трошковима парничног поступка побијаном другостепеном пресудом преиначена, не утиче на дозвољеност ревизије, јер се дозвољеност ревизије не цени према одредби члана 13. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 55/14) односно новелираној одредби члана 403. став 2. тач. 2. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић